

POSTANOWIENIE

Dnia 27 września 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z odwołania T. D.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.
o jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku w drodze do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 września 2006 r.,
kasacji ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w K.
z dnia 8 czerwca 2004 r., sygn. akt III AUa .../02,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Uzasadnienie

W kasacji powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w K. z dnia 8 czerwca 2004 r., jego pełnomocnik podniósł zarzuty naruszenia następujących przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, 1/ art. 233 § 1 k.p.c. przez: a/ pominięcie i brak oceny dowodu w postaci badań profilaktycznych wykonanych u powoda na 3 miesiące przed zdarzeniem, które nie wykazały jakichkolwiek przeciwwskazań do pracy fizycznej, co pozostawało w sprzeczności z ustaleniami „w zakresie przewlekłej choroby wieńcowej”, b/ pominięcie i brak oceny opinii lekarza PZU S.A. stwierdzającego uszkodzenie serca bez zaistnienia samoistnej choroby, co pozostaje w sprzeczności z ustaleniami „w zakresie przewlekłej choroby wieńcowej”, 3/ nieusunięcie tych sprzeczności w drodze dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z opinii lekarza kardiologa, co ponadto naruszało art. 316

§ 1 k.p.c. w związku z art. 3 k.p.c., 2/ art. 386 § 4 k.p.c. przez brak zwrócenia sprawy do rozpoznania Sądowi pierwszej instancji w celu uzupełnienia postępowania dowodowego w oparciu o dowód z opinii biegłego kardiologa, który powinien wyjaśnić, czy „przeżyty stres i lęk mogły stanowić przyczynę zewnętrzną doznanego przez powoda zawału serca”.

Ponadto skarżący zarzucił naruszenie art. 5 ustawy wypadkowej przez przyjęcie, że doznany zawał serca nie był wypadkiem w drodze do pracy ze względu „na brak zaistnienia przyczyny zewnętrznej”. W ocenie autora kasacji zaskarżone orzeczenie oczywiście naruszało prawo, ponieważ „niewątpliwie nie możemy przyjąć, iż mamy do czynienia z prawidłowo ustalonym stanem faktycznym, jak również z prawidłowo zastosowanym w sprawie prawem materialnym”.

Skarżący domagał się uchylecia zaskarżonego wyroku i ewentualnie także poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w B. oraz przekazania sprawy do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania za wszystkie instancje.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Rozpoznaniu podlegała kasacja od wyroku Sądu drugiej instancji wydanego w dniu 8 czerwca 2004 r., a zatem zastosowanie miały przepisy o kasacji. Jako okoliczności uzasadniające rozpoznanie kasacji jej autor odwołał się do wskazania jej podstaw prawnych, co świetle ugruntowanego orzecznictwa dotyczącego kasacji (por. postanowienie z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001 nr 3, poz. 52), stanowiło jedynie pozór wskazania konstrukcyjnego wymagania nazwania okoliczności uzasadniających przyjęcie kasacji do rozpoznania, ponieważ odwołanie się skarżącego jedynie do uzasadnienia podstaw kasacyjnych, bez wyraźnego sformułowania takich okoliczności (uzasadniających rozpoznanie kasacji) nie stanowiło spełnienia obowiązku określonego w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c.

Natomiast twierdzenie skarżącego, jakoby zaskarżone orzeczenie oczywiście naruszało prawo nie tylko nie wskazuje wprost jakie przepisy prawa miał w taki kwalifikowany sposób naruszyć Sąd drugiej instancji, zważywszy ponadto, że oczywistość naruszenia prawa w rozumieniu art. 393 § 2 k.p.c. była rozumienia jako taka (oczywista) pod warunkiem, jeżeli kwalifikowane naruszenie polegałoby na

ewidentnej i widocznej bez zbędnej analizy oraz bez wgłębiania się w szczegóły sprawy („na pierwszy rzut oka”), sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAP 2002 nr 20, poz. 494). W rozpoznawanej sprawie podstawy do twierdzenia o tego rodzaju kwalifikowanym naruszeniu prawa, tj. od razu i na pierwszy ogląd sprawy, nie wystąpiły, co więcej Sąd drugiej instancji trafnie wskazał i ocenił okoliczności zdarzenia, które zdecydowanie nie miały charakteru nadzwyczajnego lub nietypowego i przez to jednoznacznie wykluczały możliwość przyjęcia, jakoby zaistniała zewnętrzna przyczyna zdarzenia wypadkowego w związku z odbywaniem przez skarżącego drogi do pracy.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił w zgodzie z mającymi zastosowanie przy rozpoznawaniu kasacji art. 393⁷ § 1 k.p.c. w związku z art. 393 § 1 pkt 3 k.p.c.